

en anden fordeling, så er vi åbne over for det. Med de nuværende initiativer er der ingen tvivl om, at vi når de 50 pct. Trenden er altså god nok, vi gør det ikke så dårligt, som vi somme tider vil understrege. Der er slet ingen tvivl om, at vi når de 50 pct. på europæisk plan, men det afgørende er altså, at vi skal bruge det bedst muligt. Det er altså miljøet, vi spekulerer i. Vi plejer at kalde det for miljømæssigt købmandskab, og det behøver ikke kun være for at tjene penge. Det kan også være for at nå målet miljømæssigt.

Vibeke Peschardt (RV):

I går afholdt Miljø- og Planlægningsudvalget et åbent møde om natursyn i Danmark. Det var indholdsrigt, tankevækkende og spændende, og en af indlederne brugte en del af sin taletid til at fortælle om, hvordan der ville blive i Danmark og andre dele af Europa, når klimaeffekterne om bare 50 år har givet et klima og en lunhed i Danmark som i Bourgogne, når stormene raser, oversvømmelserne tager til, og når ørkendannelserne breder sig i Spanien og i Nordafrika.

Når det sker, og det regner eksperterne snart ikke længere for dommedagsprofetier, men for realiteter, vil vi opleve folkevandringer og flygtningestrømme til lille lune Danmark, som siger spar to til den indvandring, vi kender i dag. Det blev ikke sagt som en trussel, men som en realitet.

Klimaforandringerne på kloden og i Danmark vil også betyde en forarmelse af naturen, og det var det, det handlede om i går, fordi de arter, der skal erstatte dem, der forsvinder, ikke invaderer landet sådan lige på en studs. Det tager tid.

Temperaturstigninger i havene: Jeg mindes her en sommer ud for Vestgrønland, hvor jeg stod og talte med en af de skibskaptajner, der ledede den danske ekspedition derop, og han fortalte om den formodede sammenhæng mellem dybhavspumpen i oceanerne og Golfstrømmen, og hvad der pludselig kan blive til, at vi i løbet af ganske kort tid får en ny istid i vores del af verden.

Alt det er i virkeligheden det, vi står og snakker om i dag. Når vi står og slås om CFC-gasser, haloner, afgifter, og jeg ved ikke hvad, så er det jo faktisk, fordi der i hvert fald er nogle her i Folketinget, der har erkendt de problemer.

Derfor vil jeg også dryppe – og stadig væk gøre det en gang til – lidt malurt i bægeret og opfordre de partier, der siger nej til de her afgif-

ter, vi har i anden sammenhæng, om at ændre deres indstilling til det.

Tilbage til den sag, det handler om, nemlig det globale udslip af drivhusgasser. Det forværrer klimaeffekten, og det vil i 2010 efter de nyeste målinger være 42 pct. over udslippet i 1990. Industrilandenes udslip alene vil stige med 10 pct., og meningen var jo dengang, at man skulle lave en reduktion og ikke en stigning.

Så det må jo siges at være sidste udkald, hvis der ikke handles nu. Møderne i Haag de næste 14 dage bliver derfor uhørt vigtige både for Danmark, for EU og for verden. Haag er vigtig, fordi parterne her skal sætte fart på ratificeringen af Kyotoaftalerne, der således kan træde i kraft i 2002, tiåret for Riokonferencen om bæredygtig udvikling ikke bare for miljø, men også for økonomi og for verdens fattigste.

Så er der alle mekanismerne, og det er måske derfor, vi har to forslag til vedtagelse i dag, nemlig alle forklaringerne på og instrumenterne til, at CO₂-reduktionerne skal foregå andre steder end her, hvor vi selv bor. Nogle af dem kommer vi nok ikke uden om, jf. debatten i Miljø- og Planlægningsudvalget forleden og oplægget om handel med CO₂-kvoter og også andre mekanismer, men forleden dag var det kun CO₂-kvoterne.

Der er f.eks. de sinks – altså at man kan trække CO₂ fra i det samlede drivhusregnskab som følge af store skovarealer, der binder CO₂. Det skal man efter vores mening ikke kunne gøre.

Der skal heller ikke kunne åbnes for, at ilandenes skovplantninger i ulande skal kunne medvirke til større udslip fra vores del af verden. Det er vi i Det Radikale Venstre ikke med på.

Vi når i virkeligheden hen til et af de punkter, som jo desværre skiller her. Et af de reelle kernepunkter i dette her er jo bl.a.: Hvad kan vi gøre her i vores eget land? Vi ved jo – og der var en ordfører, der sagde det før – at hvis ikke vi fejrer for egen dør, så kan vi altså ikke gå til udlandet og bede andre om at gøre det, og derfor skal vi fejre for egen dør.

Skal man nu være meget meget optimistisk, og det skal man jo i visse stunder være, så kan det jo være, at vi reddes på stregen af de høje oliepriser. Tænk, hvis de blev ved. Det ville betyde en hel del for vores økonomi, men altså også for miljøet.

Så har vi jo som det sidste vores vindmøller, 10-12 pct. af den danske energi kommer fra vindmøllerne, og det er godt både for betalings-